

KETENINFANTILITEIT in de jeugdzorg

Inmiddels ruim 15 jaar help ik ouders en minderjarigen die klem zitten in hun relatie met instanties in de jeugdzorgketen: veilig thuis, de raad voor de kindbescherming, de kinderrechter en de gecertificeerde instellingen, de vroegere bureaus jeugdzorg. In die tijd zijn vele dossiers door mijn handen gegaan, heb ik vele verzoekschriften, beschikkingen, plannen van aanpak, evaluaties en raadsrapporten bestudeerd en ben ik geconfronteerd met vele verwijtbare onwaarheden, valse prietpraat en taalgebruik op het niveau van de basisschool. De hoofdverantwoordelijke voor dat gebeuren, te weten de wetgever, kijkt al jaren de andere kant op door niet adequaat in te zetten op een kwaliteitsslag in de gehele jeugdzorgketen, inclusief de kinderrechters. In het volgende licht ik deze mening toe.

De wet verplicht dat de informatie die aan de rechter wordt voorgelegd *volledig* en *naar waarheid* dient te zijn. Dat geldt dus ook voor *alle* rapportages die de raad voor de kindbescherming (rvdk) en de gecertificeerde instellingen (GI's) aan de (kinder) rechter voorleggen.

In zijn brief van 13 april 2016 benadrukt de Minister van Veiligheid en Justitie het belang van waarheidsvinding aan de Tweede Kamer. Hij schrijft: *“Verantwoord omgaan met waarheidsvinding is cruciaal voor de onderbouwing van de ingrijpende en vaak complexe beslissingen die professionals moeten nemen ten aanzien van kinderen en hun ouders.”*

De wettelijke eis om aan waarheidsvinding te doen vraagt van de medewerkers van veilig thuis, de rvdk en de gecertificeerde instellingen objectief wetenschappelijk onderzoek en dus wetenschappelijke scholing. Helaas is de deskundigheid van de medewerkers van veilig thuis, de raad of de GI om degelijk onderzoek te doen niet vanzelfsprekend. Een overgrote meerderheid van hen heeft een dergelijke expertise niet in huis. De

door hen gebruikte ‘onderzoeksmethode’ is doorgaans beperkt tot het interview, telefonisch of persoonlijk.

Het interview levert geen betrouwbare informatie op. Het enige wat de medewerkers van veilig thuis, de raad of de GI na hun gesprekken met cliënten weten is **wat** de cliënt heeft gezegd. Zij weten niet of het **waar** of **volledig** is. Dit gebrek aan kennis geldt onverkort voor de kinderrechter. Dat betekent dat de rapportages van veilig thuis, de rvdk en de GI niet voldoen aan de wettelijke eis van volledigheid en waarheid.

Datzelfde geldt voor de meldingen bij veilig thuis, zeker als het anonieme meldingen zijn. Veilig thuis kan niet beoordelen of een melding waar is of niet. Wel is duidelijk dat burenruzies, ruzies binnen de familie en conflictscheidingen vaak aanleiding zijn om valse meldingen te doen. Bijvoorbeeld over kindermishandeling, seksueel misbruik of huiselijk geweld.

En zo ontstaat in de keten van: **de melding > veilig thuis > raad voor de kindbescherming > kinderrechter > gecertificeerde instelling,**

ernstige vertekening van de objectieve werkelijkheid: de subjectiviteit van de informatieverzamelaars van veilig thuis, de raad en de GI, krijgt de overhand over de noodzakelijke objectiviteit. De door deze verzamelaars veelvuldig gebruikte knippen-plak methode betekent dat onjuiste informatie, verzinsels en zelfs aantoonbare leugens, van het ene rapport in het andere terechtkomen, tot en met de beschikkingen van rechtbank en hof toe. En aldus ontstaat de beruchte

keteninfantiliteit

De kinderrechter is dan doorgaans degene die de onbenulligheden en verzinsels tot juridische waarheid verklaart. Op die manier →

**Als u niet al in oktober uw donatie hebt overgemaakt, denkt u dan aan uw donatie voor 2018?
Minimaal 20 euro op bankrekening
NL 35 INGB
0009634691
t.n.v. Stichting KOG**

Zorgt u ervoor dat wij een adres kunnen zien bij uw betaling?

Stichting Kinderen-Ouders-Grootouders is een stichting door en voor gewone ouders en grootouders in contact met jeugdzorg. Ouders weten soms niet wat zij kunnen verwachten en hoe zij zich moeten opstellen. KOG wil deze ouders ondersteunen en adviseren. Daarvoor is er de website www.stichtingkog.info en de mogelijkheid met de contactpersonen te bellen of te mailen. De contactpersonen zijn geen advocaat, maar zij adviseren vanuit hun kennis van de praktijk van jeugdzorg. Vereniging KOG, opgericht in 1990, is in 2003 omgezet in stichting KOG. Secretariaat
Koninginneweg 90,
2012 GR Haarlem,
tel. 0235321223,
kog@upcmail.nl
www.stichtingkog.info
ISSN 2215-0544

→ worden voor minderjarigen en ouders zeer ingrijpende en ook traumatiserende beslissingen doorgaans op basis van een boterzachte onderbouwing of, erger nog, op drijfzand genomen.

In dit beschreven proces zijn twee zaken verbijsterend:

1. in de gehele keten van veilig thuis, raad, rechter en GI ontbreekt het aan mensen die op pedagogisch gebied wetenschappelijk en methodologisch zijn geschoold. De enige geschoolden zijn de gekwalificeerde gedragswetenschappers, maar deze hebben veelal geen rechtstreeks contact met cliënten en mogen dan ook geen oordelen over hen uitspreken. Het oordeel over cliënten of zij wel of geen goede opvoeders zijn wordt dus uitgesproken door, in wetenschappelijk, pedagogisch en methodologisch opzicht, amateurs.

2. gezien het genoemde onder punt 1 kan elke kinderrechter weten dat hij/zij over te weinig en niet gekwalificeerde informatie beschikt om een zorgvuldig besluit over een ingrijpende maatregel als ondertoezichtstelling of uithuisplaatsing te nemen. Het is daarom niet uitgesloten dat het merendeel van de rechterlijke besluiten kindbeschadigend en ouderbeledigend zijn en uitmonden in institutionele kindermishandeling. Ook kan elke rechter weten dat de informatie van de raad of de GI doorgaans niet naar waarheid en volledig wordt aangevoerd. In strijd met de wet neemt de rechter dan toch een beslissing op basis van dat drijfzand. Dit proces doet sterk denken aan het sprookje over de nieuwe kleren van de keizer.

Zaken die de keteninfantiliteit in stand houden:

1. de wetgever (Eerste en Tweede Kamer) wil wel dat de informatie bij de kinderrechter naar waarheid en volledig wordt aangevoerd, maar verzuimt om de daarvoor benodigde kwaliteitseisen voor medewerkers van veilig thuis, van de raad en de GI verplicht te stellen. Dat geldt onverkort voor de kinderrechter.

2. anonieme en met name valse meldingen.
3. veilig thuis organisaties en medewerkers zijn niet in staat om valse meldingen van echte te onderscheiden. Ook zijn zij niet in staat om een melding objectief te toetsen.

4. raadsmedewerkers zijn niet in staat om de opvoedings- en leefsituatie van minderjarigen naar waarheid en volledig in kaart te brengen; vanuit dit onvermogen zijn raadsmedewerkers geneigd zich te buiten te gaan aan nietszeggende verzinsels zoals: *de raad heeft het vermoeden.....het kind zit klem.....het lijkt erop dat.....het is niet uitgesloten dat.....het kan zo zijn.....de raad kan zich voorstellen.....de raad acht het aannemelijk.....het belang van de kinderen.....ernstige bedreiging van de ontwikkeling.....loyaliteitsconflict.....hechtingsproblematiek...er zijn zorgelijke signalen....kans op een gezinsdrama.* Indien u dergelijke prietpraat in een rapport aantreft dan weet ieder in één oogopslag dat het ondeugdelijk is. Alleen de kinderrechter moet dat nog leren, want, 5. de kinderrechter is geen pedagoog, geen psycholoog, geen methodoloog en geen wetenschapper. Hij/zij is dus niet in staat betrouwbare uitspraken over de kwaliteit van opvoeding en rapporten daarover te doen. Toch doet hij dat als amateur wel, wordt daarmee partijdig en verwaarloost zijn eigenlijke **toetsende** taak.

Hoeveel blunders kinderrechters maken bij het uitspreken van een ondertoezichtstelling of uithuisplaatsing is, ook bij hen zelf, volstrekt onbekend. Zij hebben dus geen enkele notie van de kwaliteit van hun eigen werk. Vastgesteld mag worden dat elke misser er één te veel is. Een onzorgvuldig uitgesproken ots of uhp is onrechtmatig en heeft het karakter van kindroof, wederrechtelijke onttrekking aan het ouderlijk gezag, lasterlijke uitspraken over ouders en/of kindermishandeling.
6. de jeugdzorgwerkers van de GI zijn de vroegere gezinsvoogd. Zij opereren dikwijls onder zelf verzonden, vaak opgeblazen,

functiebenamingen zoals, gezinsmanager, gezinsvoogd, jeugdbeschermer, gezinscoach enz. Niet intrappen. Hun enige officiële functie is die van jeugdzorgwerker. In hun functioneren zijn meer dan incidenteel zaken aan te wijzen die duidelijk in strijd met de wet zijn:

- onwaarheden, verzinsels en aannames in rapporten
- geen aanbod doen om een familiegroepsplan op te stellen
- geen of geen deugdelijk plan van aanpak
- niet werken volgens de Deltamethode gezinsvoogdij
- knip-en-plakwerk
- amateuristische en nietszeggende evaluaties waarin de slager zijn eigen vlees keurt: u zult nimmer in een evaluatierapport van jeugdzorg de opmerking aantreffen dat iets niet is gelukt door toedoen van de GI of de jeugdzorgwerker. Het is altijd de schuld van de cliënt.

Kunt u als cliënt, advocaat, vertrouwenspersoon, adviseur of belangenbehartiger iets doen aan pertinente onwaarheden in de rapportages van vt, de rvdk en gecertificeerde instellingen? Ja dat kan. Wellicht kunt u van de volgende tip gebruik maken. Ga er niet over in discussie. Dat leidt doorgaans tot een langdurig welles-nietes en niet tot wijzigingen. Wees er zo snel mogelijk bij. Indien de rechter al uitspraken heeft gedaan op basis van de stukken dan wordt wijziging vrijwel onmogelijk. Men is in zo'n situatie dan gedwongen om de gehele rechtszaak over te doen. Daarom zijn de weerstanden om nog veranderingen aan te brengen na een rechtszitting zo groot. Wat u in een zo vroeg mogelijk stadium kunt doen is bij elke onwaarheid de volgende **schriftelijke** vragen stellen:

1. wat is er concreet vastgesteld?
2. Welke erkende professional heeft dit vastgesteld?
3. In welk onderzoeksrapport?
4. Hoe, met welke wetenschappelijke methoden, is e.e.a. vastgesteld?
5. In welke context?
6. Welke garantie op waarheid en volledigheid kunt u geven?

Indien één, een deel of alle vragen niet worden beantwoord dan heeft u zonder twijfel te maken met een eigen interpretatie van de hulpverlener, een aanname, een verzinsel, een verwijt-bare onwaarheid of een keiharde leugen.

Het is de wetgever die de keteninfantiliteit veroorzaakt. Het zijn de schakels in de keten die deze in stand houden. Wij hebben nu een nieuwe regering. Ik spreek de hoop uit dat deze samen met Tweede en Eerste Kamer de laksheid en onbekwaamheid van hun voorgangers weet te elimineren, een urgente en doortastende aanpak kiest om de kwaliteit van de medewerkers in de jeugdzorgketen aan te passen aan de wet en zich daarmee tot het uiterste zal inspannen om kindroof, wederrechtelijke onttrekking aan het ouderlijk gezag, overtreding door kinderrechters van de wet en (institutionele) kindermishandeling, uit te bannen.

Harry Berndsen

Heeft u vragen over uw eigen situatie? Bel of mail een van de contactpersonen van KOG.

Geacht LOC

Stichting Kinderen-Ouders-Grootouders is een landelijke stichting door en voor (groot) ouders van een onder toezicht gesteld of uit huis geplaatst kind, ouders van een weggelopen kind, ouders die bang zijn dat dit gaat gebeuren. KOG is opgericht als vereniging op 11-10-1990, sinds 01-08-2003 stichting. KOG wil kinderen, ouders en grootouders informeren en ondersteunen zodat zij weloverwogen kiezen om wel of geen hulp te vragen van jeugdzorg en als zij wel hulp vragen/krijgen mee te helpen dit proces zo goed mogelijk te laten verlopen.

Stichting KOG richt zich met een uitvoerige boodschap tot het congres 'Waarheidsvinding in de justitiële jeugdketen' op 10 november. Bij de achterban van KOG leeft nog steeds "Zorg om de Jeugdzorg". Ook in 2008 was goed feitenonderzoek al een punt van ernstige bezorgdheid. Een grote stap vooruit is de volmondige erkenning van het Ministerie van Veiligheid & Justitie in 2017 dat deze zorg gerechtvaardigd is. Vanuit dat gemeenschappelijke vertrekpunt kan gewerkt worden aan verbeteringen.

Wij plaatsen de bevindingen in 2017 naast die van het LOC in de brochure "Waarheidsvinding in de Jeugdzorg" uit 2011. De gewekte verwachtingen van een dialoog op alle niveaus van het stelsel zijn niet waargemaakt. De beleidskeuzen zijn nog niet voldoende gevolgd door implementatie. Ze zijn nog steeds niet "geland" op de werkvloer.

Dat bleek ons zelfs nog tijdens een recente regio-bijeenkomst met het oog op uw congres, recente rapportages, gesprekken van ouders met GI's in het land, en ervaringen met professionals.

Ondanks art. 3.3 jeugdwet constateert KOG

- dat Jeugdbeschermers nog steeds zeggen "wij doen niet aan waarheidsvinding";

- dat subjectieve meningen nog steeds worden gepresenteerd als feiten. (Velen blijken nog steeds niet op de hoogte van artikel 3.3 jeugdwet en wijzen op hun "jarenlange ervaring". Zelfs hoorden wij verklaren dat "onderzoek niet interessant is", omdat men van te voren al weet hoe de situatie is, "omdat dat nou eenmaal altijd zo is";
- dat er nog steeds geen sprake is van systematisch, genormeerd feitenonderzoek;
- dat ouders nog steeds melden dat hun informatie niet zorgvuldig wordt verwerkt, dat er niet naar hen geluisterd wordt, en de jeugdbeschermers zich niet naast maar boven hen opstellen;
- dat ouders nog steeds stellen dat "de jeugdzorg" zich defensief en/of autoritair opstelt, hen niet voldoende betreft bij de interventies, geen hoor-en-wederhoor toepast (en daardoor weerstanden en zorgmijdend gedrag versterkt);
- dat drang wordt ingezet om gezinnen tot medewerking aan zware interventies te bewegen zonder dat minder zware aantoonbaar geprobeerd zijn;
- dat er nog steeds de neiging is om het vage "bestwil"-criterium te gebruiken als reden voor dwang (ots, uhp en beperking van omgang);
- dat er nog steeds niet goed naar beschermende factoren wordt gekeken: als ouders eigen oplossingen aandragen, een andere

kijk hebben, wordt dat geduid als "strijd met ons", informatie van door ouders genoemde derden wordt vaak niet opgevraagd, expertise van derden zoals een kinderpsychiater wordt soms geheel afgewezen met het argument: "die buitenstaander heeft niet het hele gezin gezien" zelfs in gevallen waar uit het dossier blijkt dat de G.I. dat ook niet heeft gedaan maar de mededelingen van één ouder een onevenredig zwaar gewicht geeft;

- dat buitenstaanders hebben opgemerkt dat de risico-regelreflex opvallend is toegenomen na calamiteiten en de invoering van het tuchtrecht. Met name in stelselmatige bedreiging van het ouderschap. Dat roept zowel vechts als vluchtreacties op bij ouders. Daar zijn kinderen niet echt mee geholpen;
- dat ouders nog steeds klagen over de rol van de kinderrechter, zij staan op achterstand zodra GI en raad voor de kindbescherming in beeld komen, omdat deze organisaties worden verondersteld deskundigheid te bezitten die de rechtbank niet in twijfel kan trekken. Daardoor is er geen sprake van gelijkwaardige partijen.

De gehele beschermingsketen moet genormeerd werken

Wij verwachten dat vanuit deze punten en vanuit de brochure 'Waarheidsvinding in de Jeugdzorg' gezocht zal worden naar concrete verbeterpunten, die moeten leiden tot een genormeerde werkwijze bij onderzoek en beoordeling, in alle fasen van de gehele beschermingsketen, vanaf wijkteams en andere melders, tot aan gerechtshoven en zorgaanbieders. In het woordelijk verslag van het laatste Algemeen Overleg jeugd staat dat met name ook de rechtspraak betrokken moet worden. Graag verneemt KOG op welke wijze dit heeft plaats gevonden, en op welke wijze dit in het congres aan de orde wordt gesteld.

Evenals het LOC heeft KOG al jarenlang inspanningen

gedaan om dit doel te bereiken. Daarom heeft het KOG verbaasd dat het LOC niet in het voorstadium bij ons heeft geïnformeerd naar onze ervaringen, daar wij sinds 1990 ononderbroken actief zijn als cliëntondersteuner. Ook bij het eerste gesprek bij een van de initiatiefnemers "aan de keukentafel" over de aanvraag voor dit congres was KOG vertegenwoordigd.

KOG heeft alsnog een visiedocument geschreven dat nog voor het congres nagezonden zal worden. Daarin draagt KOG bij aan verbetervoorstellen m.b.t. **het jeugd-feitenonderzoek** (KinderOmbudsman 2013). Ook geven wij een terugblik op de ontwikkelingen van 2011 tot heden, en een vooruitblik. KOG wil hiermee bijdragen aan het Actieplan waarheidsvinding.

Wij hopen het LOC hiermee voldoende te hebben geïnformeerd. In afwachting van een reactie sturen wij een afschrift van deze brief naar alle partijen die bij de organisatie van dit congres zijn betrokken, evenals naar het ministerie van Veiligheid en Justitie.

Namens het bestuur van Stichting Kinderen-Ouders-Grootouders
drs T.P. Barendse-Cornelissen, secretaris

Geachte mevrouw Barendse / Beste Truus

In de eerste plaats willen wij u hartelijk danken voor uw e-mail en signalen. Het geeft aan hoe sterk uw betrokkenheid bij dit onderwerp is en dat waarderen we. Want volgens ons is het zo dat we alleen samen tot een betere vorm van feitenonderzoek kunnen komen.

Daarom nemen we uw inbreng ook serieus. Het is zo dat er tijdens de verschillende regionale bijeenkomsten ontzettend veel informatie tot ons is gekomen. Op dit moment verwerken we deze informatie en kunnen

wij deze presenteren op het congres van 10 november aanstaande. Op dat congres wordt ook een koppeling gemaakt tussen de theorie en praktijk van waarheidsvinding binnen de justitiële jeugdketen.

De punten die u noemt, komen dan ook bekend voor. Een groot deel is ook tijdens de regionale bijeenkomsten naar voren gekomen. Tegelijk merken we dat alleen normering niet de oplossing is. Er is ook een cultuuromslag nodig binnen de justitiële jeugdketen om

tot een samenwerking tussen alle partijen te komen. Waarbij zo min mogelijk mensen teleurgesteld worden.

Uw visiedocument ontvangen wij graag. En zullen dit richting het ministerie van Veiligheid en Justitie meesturen als document dat vanuit de praktijk is geformuleerd. Het kan daarmee een bijdrage leveren aan een gezamenlijke inspanning.

Tegelijk willen wij u op korte termijn uitnodigen voor een persoonlijk gesprek.

Geacht LOC

Op 2 oktober hebben wij u een boodschap gezonden voor het congres “Waarheidsvinding in de justitiële jeugdketen” op 10 november. Op 5 oktober hebt u geantwoord en ons uitgenodigd voor een gesprek, dat zal plaatsvinden op 13 oktober. Door het antwoord menen wij dat de door ons aangekondigde terugblik op de ontwikkelingen van 2011 tot heden niet nodig is. U schrijft dat “alleen normering niet de oplossing is. Er is ook een cultuuromslag nodig...”

In de KOG-Nieuwsbrief voorjaar 2014 zegt emeritus hoogleraar opvoedkunde aan de Universiteit van Amsterdam Jo Hermanns: De medewerkers die overgaan naar de gemeente moeten dan ook een hele omslag in denken maken. “De jeugdzorg moet uit de medewerker gehaald worden.” Volgens prof. Hermanns zal het moeilijk zijn, maar kan het wel. **De jeugdzorg moet uit de medewerker gehaald worden.** Dat is inderdaad een cultuuromslag. Deze cultuuromslag kan alleen bereikt worden door normering waaraan men zich uiteraard blijft houden na de cultuuromslag (zie ook De beste gezinsvoogd: een ideaaltipe, uitgave van de Inspectie Jeugdzorg, april 2013).

Dit maakt normering bui-

tengewoon belangrijk. Op de regionale bijeenkomst in Amsterdam op 9 juni bevalen ouders o.a. aan

- het probleem zo scherp mogelijk te formuleren
 - gebruikte termen zo veel mogelijk te concretiseren
 - duidelijk te formuleren (meedelen / toestemming vragen en krijgen)
 - niet zonder meer uit te gaan van de melding van Veilig Thuis (voor zover van toepassing)
 - altijd te controleren wat gecontroleerd kan worden
 - altijd schriftelijk te laten accorderen door alle informanten
 - elk verslag aan te passen aan opmerkingen van ouders en jongeren tenzij enzovoort
 - informatie van professionele derden zoals arts, specialist (Lyme!), psycholoog, kinderpsychiater, niet terzijde te schuiven
 - te proberen de motie van Norbert Klein in de Tweede Kamer (onafhankelijke onderzoeksrechter) in wet en praktijk te krijgen; dus toetsing vooraf. De waarheidsvinding wordt daardoor bij jeugdzorg weggehaald. (Deze laatste aanbeveling kreeg applaus.)
- KOG voegt hier nog aan toe snelwerkend klachtrecht en tuchtrecht. Een verplicht format voor de verslagen op grond waarvan cruciale besluiten over gezinnen worden genomen en die aan de rechter worden voorgelegd is hoogst noodzakelijk.

Om tot geobjectiveerde feiten te komen is de inzet van wetenschappelijk gevalideerde instrumenten noodzakelijk. Het tot nu toe gebruikelijke verzamelen van informatie via mondelinge (telefonische) interviews leidt tot oordelen of conclusies zonder wetenschappelijke onderbouwing. Deze zijn daarmee per definitie subjectief en geven de jeugdbeschermer de ruimte om zijn persoonlijke kijk op de werkelijkheid volgens eigen (onbewuste?) normen te presenteren als “feiten”. Een gezamenlijke werkwijze is nog geen onderzoeksmodel! Dit betekent dat onderzoekers geschoold en getraind dienen te zijn in het toepassen van de wetenschappelijke instrumenten. Rapporten dienen een objectief vastgestelde probleemanalyse te bevatten. De problemen zijn dan dus specifiek en meetbaar geformuleerd, evenals de negatieve effecten voor de minderjarige, en de in stand houdende oorzaken. Er dient aangegeven te worden in het licht van de probleemanalyse waarom juist de gebruikte personen, rapporten en literatuur gebruikt zijn en waarom andere bronnen niet. Conclusies dienen tot stand te komen door een toetsing van de onderzochte objectieve werkelijkheid aan expliciete en wetenschappelijke normen, opdat deze niet worden vervuild door de persoonlijke normen van de onderzoeker. Deze normen

zijn te ontleen aan bijvoorbeeld (ortho)pedagogiek en ontwikkelingspsychologie. Elk oordeel dient te zijn onderbouwd met een toelichting: wie heeft wat hoe geconstateerd, wanneer en in welke context. Uitspraken over iemand psychische of lichamelijke gesteldheid dienen onderbouwd te zijn met een professioneel diagnose rapport, waardoor uitspraken zoals wij vermoeden dat, wij maken ons zorgen over, volgens ons, het lijkt erop dat, niet meer kunnen voorkomen.

U schrijft op 5 oktober “Er is ook een cultuuromslag nodig binnen de justitiële jeugdketen om tot een samenwerking tussen alle partijen te komen. Waarbij zo min mogelijk mensen teleurgesteld worden.” De Minister van Veiligheid en Justitie heeft op 13 april 2016 aan de Tweede Kamer geschreven: “Instellingen zijn zich bewust van het belang van objectieve onderbouwing van de conclusies in hun rapportages, óók wanneer het gaat om een professioneel ”niet pluisgevoel”. Zij hebben daarom doorlopend aandacht voor dit fundamentele aspect van hun werk, ook in overleggen met ketenpartners en de rechtbank. Periodiek regionaal overleg tussen rechtbank, RvdK, advocatuur en GI’s kan eraan bijdragen dat verzoekschriften voor kinderschermingsmaatregelen verder worden verbeterd. Tot slot is het aan de inspecties om toezicht te

houden op de kwaliteit van het feitenonderzoek en de rapportage. In het toezicht blijft dan ook aandacht voor dit onderwerp.”

Wij constateren helaas bijna eind 2017 dat een en ander nog niet “geland” is op de werkvloer. Vermoedelijk zullen er dan ook wel degelijk mensen teleurgesteld moeten worden: diegenen die niet in staat blijken de cultuuromslag te maken. Voor hen zal niet langer plaats kunnen zijn binnen de justitiële jeugdketen. En alleen de cultuuromslag maken is dus niet genoeg. Wel willen maar niet kunnen is niet tolerabel als het om minderjarigen en hun gezinnen gaat.

“Ouders vragen de jeugdzorginstelling naar goede informatie, feitelijke onderbouwing, uitleg van werkwijzen, nauwkeurigheid van verwerking van persoonsgegevens, uitspraken over de doelen en te verwachten effecten van interventies: kortom, een deugdelijke heuristiek. De samenleving accepteert geen vervuilde naalden bij een vaccinatie-programma, geen vervuilde babyvoeding, gammele auto’s mogen de rijweg niet meer op, maar de borging van de veiligheid van kinderen in gezinnen, kinderopvang, kindertehui-

zen, jeugdzorginstellingen staat nog aan het begin van een lange weg.” schreef een donateur van KOG in de KOG-Nieuwsbrief voorjaar 2015. Nog aan het begin van een lange weg in 2015. Het is nu bijna 2018. Het is tijd dat kinderen net zoveel veiligheid krijgen als weggebruikers.

Wij eindigen met een grap die jammer genoeg niet echt een grap is: Stel je eens voor dat er in de gezondheidszorg ook niet aan waarheidsvinding zou worden gedaan, net als in de jeugdzorg:

Mevrouw van Wijk komt met heftige buikpijn op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis. Ze wordt door een vriendelijke verpleegkundige in een behandelkamer gelaten en vertelt wat haar klachten zijn. Na een paar aanvullende vragen constateert de verpleegkundige die zelf een blindedarmoperatie achter de rug heeft: “Het is uw blindedarm! Hier hoef ik geen arts bij te halen; dit is overduidelijk!” Ze gaat weg voor overleg. Na lang wachten komt zij terug en meldt dat ze overlegd heeft en dat mevrouw de volgende dag geopereerd zal worden. Mevrouw van Wijk schrikt, ze geeft aan dat ze niet

geloofd dat de afschuwelijke pijn veroorzaakt wordt door haar blindedarm. Zelf dacht ze aan een niersteen. De verpleegkundige legt uit dat er door vier mensen vanuit verschillende disciplines naar haar casus gekeken is: de doktersassistente, de laborante, de medisch secretaresse en de receptioniste. De zaak is van alle kanten bekeken en het is volkomen duidelijk: mevrouw heeft blindedarmontsteking en ze moet binnen 24 uur geopereerd worden. Mevrouw van Wijk vertelt dat haar blindedarm al 5 jaar geleden verwijderd is. De verpleegkundige wordt boos: “Ik begrijp dat u bang bent voor de operatie. Ik zal zorgen dat u hier medicatie voor krijgt.” In het dossier schrijft de verpleegkundige dat mevrouw in de war is.

Op de verpleegafdeling leest men het dossier en snapt de verpleegkundige dat mevrouw een verwarde patiënt is en vraagt ze de arts of mevrouw niet beter naar de afdeling psychiatrie overgeplaatst kan worden. Als mevrouw van Wijk acuut wil vertrekken, omdat ze nu helemaal in paniek raakt van deze rare bejegening, besluit de arts haar voor de keus te stellen: of ze gaat vrijwillig naar de psychiatrische

Op 13 oktober hebben Alice Jansen en Truus Barendse een gesprek met Thom van Woerkom gehad. Op de vraag waarom wij hier zaten zei hij dat LOC wel met enkele andere ouderorganisaties contact had gehad, maar nog nooit met KOG.

Relevant voor het congres lijkt het gesprek niet. Hij verklaarde dat een cultuuromslag in de jeugdzorg van belang is, wij waren het daar van harte mee eens maar wij waren vooral van mening dat een cultuuromslag zich uit in daden (goede rapporten), en dat daden een cultuuromslag bewerkstelligen. Cultuuromslag vaag, goede rapporten te meten. Nu beginnen te doen wat de Jeugdwet voorschrijft, dus met goede, d.w.z. uitsluitend feiten bevattende, rapporten. Belangrijke taak voor directies: normeren, trainen, controleren. Strenge richtlijnen nodig, en vooral zeer gekwalificeerde medewerkers. Alice: ik wil wel 3 HBO’ers (maatschappelijk werkers) inruilen voor 1 wetenschapper. Dan hoeven niet enorme aantallen gezinnen door een vage molen, maar kan er hulp georganiseerd worden voor gezinnen met een dui-

delijk vastgesteld welomschreven probleem. Ja, dan kan het nog altijd mis gaan, alles kan altijd mis gaan, de kans op mis gaan wordt wel heel veel kleiner. Altijd een ondersteuner voor ouders? Heel goed, dat is wat KOG ook doet, maar tenslotte koop je er niets voor. Je wilt met rust gelaten worden en als je niet met rust gelaten bent wil je dat de rechter een beslissing neemt op feiten en als hij constateert dat het rapport niet aan de normen voldoet daar de enig juiste conclusie aan verbindt: geen ots of wat er dan ook maar gevraagd werd in het verzoekschrift. Open deuren van de rechtszaal ook van groot belang. Jeugdzorg moet niet wachten tot de boel ontploft. Nu verandering. Hoeft niet veel te kosten. Veel minder gezinnen in fuik, minder maar wel veel deskundiger medewerkers. Klagen de rechters over werkdruk? Veel

afdeling of ze wordt daar gedwongen opgenomen. In de gezondheidszorg zijn de opleidingen en protocollen ook niet uit de lucht komen vallen. De beschrijving van wat iedere werker in de gezondheidszorg op alle niveaus moet weten en kunnen vult een bibliotheek. Wie een opleiding niet met goed gevolg kan doorlopen, vindt geen werkplek in de gezondheidszorg. In de gezondheidszorg kan iedereen als patiënt zelf terecht komen. Dat zal meegeholpen hebben aan bevordering van feitenonderzoek (diagnose) en behandeling. In de jeugdzorg denkt u zelf niet terecht te komen als cliënt. Maar dat zal toch geen verschil maken?!

Namens het bestuur van KOG,
drs T.P. Barendse-Cornelissen, secretaris

minder gevallen. Kortom, niet anders (alleen meer) dan KOG al geschreven had.

Begin hier

JA
U bent een gewone, verstandige, zorgzame ouder.

Uw kind heeft een probleem en het lukt u niet dit op te lossen.

Moet u nu hulp van deskundigen inroepen?

JA

U gaat naar het Centrum voor Jeugd en Gezin (CJG) en vertelt hun al uw zorgen en problemen en vraagt om hulp en deskundigheid om het probleem rond uw kind op te lossen.

U en uw kind voeren regelmatig gesprekken met de hulpverlener. Zowel samen als apart.

Ondanks alle gesprekken lijkt er geen vooruitgang geboekt te worden.

U geeft aan dat de deskundigheid van de hulpverlener u bar tegenvalt. Dit wordt u niet in dank afgenomen.

Wat nu?

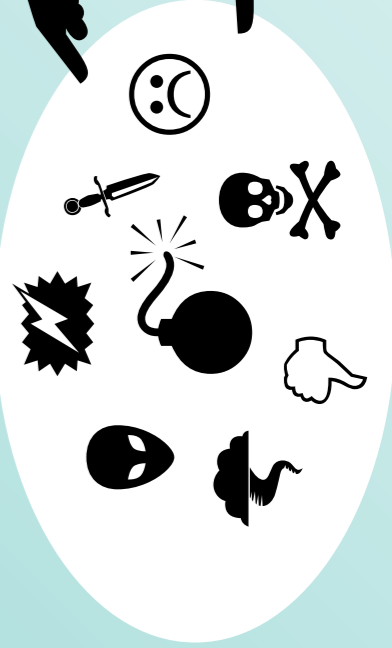
U neemt uw kritiek terug en komt elke keer weer voor een gesprek ook al levert het niets op.

De hulpverlener ziet het nut wel.

U krijgt te horen dat het probleem niet bij uw kind ligt maar bij u! U heeft gefaald, wat wordt herleid naar uw 'traumatische' jeugdervaringen.

Geconfronteerd met uw diskwalificatie als ouder, stort u in.

Men vindt dat u niet in staat bent voor uw kind te zorgen. Jeugdzorg grijpt in en draagt zorg voor een crisisplaatsing. U mag zich volledig aan uw genezing wijden.

De school vraagt u te komen praten. De leraar vindt dat er echt iets moet gebeuren aan het probleem van uw kind.

De school biedt aan een gesprek tussen uw kind en een hulpverlener te regelen.

Volgt u dit op?

NEE

U klopt aan bij het Centrum voor Jeugd en Gezin (CJG) voor een oriënterend gesprek.

JA

U heeft er geen vertrouwen in dat zij kunnen bijdragen aan de oplossing van het probleem. U wilt geen verdere gesprekken.

K.O.G. presenteert

U wordt heel boos en verwijt de hulpverlener de schuld van het probleem bij de ouders te leggen om de eigen ondeskundigheid te verbergen.

U wilt niets meer met deze hulpverlening te maken hebben.

U dient een klacht in bij de Interne Klachtcommissie Jeugdzorg. Deze procedure duurt echter maanden.

de Fuik van de jeugdzorg

U voelt zich bedregen. U kunt niet meer werken en belandt ziek thuis. Uw kind zit in een tehuis en mag voorlopig nauwelijks contact met u hebben. Het moet eerst tot rust komen.

Inmiddels heeft de klachtcommissie u deels gelijk gegeven. Er is onzorgvuldig gehandeld. Het verandert niets aan uw situatie.

Uw kind blijft onbereikbaar.

U zoekt zelf een hulpverlener los van het Centrum voor Jeugd en Gezin (CJG) of buurtteam. Uw kind komt op de wachtlijst. De IB-er van school wil dit niet en eist dat u eerst naar het CJG gaat.

De hulpverlener meldt u dat hij zich ernstig zorgen maakt over de problemen tussen u en uw kind. U hebt dringend hulp nodig. Hij legt uit dat er vrijwillige en onvrijwillige hulpverlening bestaat. Als u niet meewerkt zal serieus overwogen worden of uw kind aangemeld moet worden bij Veilig Thuis (VT). U mag natuurlijk uw eigen mening hebben, maar de hulpverlener staat voor het belang van uw kind.

U krijgt een telefoontje van VT. Men wil dat u op gesprek komt in verband met een onderzoek naar de situatie van uw kind(eren).

U vertelt het VT hoe onprofessioneel de hulpverlener te werk is gegaan. U bent erg boos. Als antwoord op uw kritiek vraagt men de Raad voor de Kinderbescherming (RvdK) om een onderzoek. Dit kwetst u enorm. U had al problemen genoeg.

De RvdK schrijft in het rapport dat u door problemen overmand het leven niet meer aan kunt, zeker niet met dit kind. U herkent uw eigen situatie hier niet in en geeft aan dat het niet klopt. De conclusie van de RvdK blijft toch: aanvraag van ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing.

Uw zaak komt voor bij de kinderrechter. De rechter laat u op de zitting uw mening geven maar volgt het advies en verzoek van de Raad, als zijnde de deskundige, in 'het belang van het kind'. Uw kind wordt onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst.

Vol verwachting klopt ons hart wie de koek krijgt, wie de gard

Want je weet maar nooit. Ben je altijd braaf geweest, verzint Piet iets, of hij begrijpt of verstaat je verkeerd, of hij mag je niet, of hij denkt dat hij alles beter weet dan wie ook, of hij heeft gehoord dat iemand zich zorgen maakt, of hij kan niet lezen en heeft dus nooit 'Opstellen over rapportage' van prof. Hoefnagels gelezen. Hij heeft misschien nooit tot zich laten doordringen: "De rapporteur mag niets aan de werkelijkheid af- of toedoen, ook niet zijn eigen oordeel. De lezer, die verantwoordelijk is voor de beslissing, wil door de feiten voorgelicht worden, niet door de visie van de rapporteur op die feiten. De rapporteur mag niet op de stoel van de lezer gaan zitten, maar dient hem door een werkelijkheidsgetrouwe voorlichting gelegenheid te geven zich een oordeel te vormen, zonder evenwel op diens oordeel vooruit te lopen." En dan zit Sint er maar mee, en vervolgens zit jij er mee.

Toen in de Jeugdwet artikel 3 een plaats had gekregen beloofde het derde lid daarvan een mooie toekomst: "De raad voor de kindbescherming en de gecertificeerde instelling zijn verplicht in rapportages of verzoekschriften de van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren." (met dank aan D66 en VVD)

Helaas, oude gewoontes bleken hardnekkig, er verbeterde niets. LOC organiseerde daarom op 10 november 2017 een congres 'Waarheidsvinding in de justitiële jeugdketen'. Op website <http://loc.nl/netwerken/waarheidsvinding/aanvullende-informatie> zijn de stukken te lezen die voor het congres zijn aangeleverd. De reactie van LOC op onze eerste brief vonden wij niet hoopgevend: "...Tegelijk merken we dat alleen normering niet de oplossing is. Er is ook een culturom-

slag nodig binnen de justitiële jeugdketen om tot een samenwerking tussen alle partijen te komen. Waarbij zo min mogelijk mensen teleurgesteld worden." Culturomslag, zeker, maar niet meetbaar; normering wel. Een culturomslag komt tot uiting in daden, in goede rapporten. Alice Jansen en Truus Barendse gingen dan ook niet erg optimistisch naar het congres.

Het ministerie van Veiligheid en Justitie opende met een toespraak van de directeur-generaal Sanctietoepassing en Jeugd. Hij wees op het belang van het onderscheid tussen (relevante) feiten en meningen, vroeg zich af hoe het onderzoek te verbeteren, maar zei ook dat het niet alleen ging om regels maar ook om beleving, en dat wij niet moeten juridiseren maar humaniseren.

De nieuwe Kinderombudsman hield een speech waarin gemeld werd dat er voor een rapporteur vaak geen harde feiten zijn en dat het niet-pluis-gevoel belangrijk blijft (!). Ook zei zij dat de rapporten slechter zijn geworden door geld- en dus tijdgebrek, waardoor achterhaalde informatie steeds weer wordt gebruikt, het befaamde knip- en plakwerk. Ook de kwaliteitscontrole is zwakker, er wordt minder vanuit verschillende invalshoeken naar kwesties gekeken. Bovendien zijn er veel zeer jonge en dus onervaren medewerkers, bijvoorbeeld in de wijkteams. Er is behoefte aan goed opgeleide beroepskrachten. En dan, wie de logica ziet mag het zeggen: het accent moet minder liggen op waarheidsvinding, meer op de vraag wat een kind nodig heeft.

Prof. dr L.W.C. Tavecchio en prof. dr. G.J.J.M. Stams gaven een duo-presentatie. (zie op internet o.a. <https://www.zorgwelzijn.nl/hoogleraar-louis-tavecchio> en

www.uva.nl/profiel/s/t/g.j.j.m.stams/g.j.j.m.stams.html). De Richtlijn van het Nederlands Jeugd Instituut uit 2015 is verouderd. Deze Richtlijn bepaalde en bepaalt in sterke mate de adviezen van medewerkers van de raad voor de kindbescherming en de GI's aan de rechter over contact van kinderen met een "uitwonende" ouder. Deze Richtlijn is alleen gebaseerd op oude litera-

erop dat de Richtlijn niet de richtlijn is van het NJI, maar opgesteld is op basis van door NIP en NVO aangeleverde kennis. Het NJI kan dan ook niet de Richtlijn veranderen, een wijziging zal door NIP en NVO moeten lopen.)

Mr. H. Struycken pleit vanuit de zaal voor de instelling van de onderzoeksrechter die onderzoek doet voor de zaakrechter de kwestie krijgt.

tuur, waarin de intuïtie aan grote rol speelde. Er is nu zeer veel wetenschappelijk onderzoek beschikbaar, waar meer dan 100 gedragswetenschappers achter staan. Deze Richtlijn zei kort door de bocht: hoe jonger het kind hoe minder contact met een uitwonende ouder (vader). In 2017 kan men weten dat altijd, vanaf de geboorte, positieve betrokkenheid van allebei de ouders van groot belang is voor de ontwikkeling en het welbevinden van kinderen. Het rapport uit 2014 van dr R. Warshak zou een betere richtlijn zijn, evenals het proefschrift van Sarah Westphal. Zie <https://sharedparenting.com/2014/02/20/40/>. (Harry van de Bosch wees

Bij vergelijking van strafrecht, civiel recht en ggz ziet men dat de burger in het civiel recht de zwakste positie heeft. Elders geldt: beter 10 mensen ten onrechte buiten het systeem gehouden dan 1 ten onrechte opgesloten, in civiel recht: beter 10 kinderen ten onrechte met een ondertoezichtstelling of uithuisplaatsing dan 1 kind ten onrechte zonder. Omdat elke kindbeschermingsmaatregel een ernstige inbreuk is op het privé leven en het gezinsleven van ouders en kinderen moet er binnen 3 dagen zekerheid zijn: feiten, wederhoor, beslissing. Ranada van Kralingen adviseert de aanwezigen op Dark Horse in Essays te lezen over de onderzoeks-

rechter. Kinderrechter mr R. de Vries vreest dat de onderzoeksrechter de gang van zaken zal vertragen i.p.v. bespoedigen. Hij verwacht meer heil van een attente rechter ter zitting, en actuele informatie aan de rechter. Ook Harry van de Bosch vreest dat de onderzoeksrechter niet zal oplossen.

Veel wordt verontschuldigd met geld- en dus tijdgebrek. Maar een slecht rapport kost niet minder (tijd) dan een goed rapport, aldus de heer B. Jansen van de raad voor de kindbescherming. René Meuwissen (Jeugdbescherming Brabant) zegt dat er veel tijd te besparen is door ons af te vragen wat de toegevoegde waarde is van een ots bij scheiding. Haal de "vechtscheiding" weg bij jeugdzorg. Hij herkent de slechte kwaliteit die de Inspectie ziet.

Een kinderpsychiater zegt dat zij ziet dat een maatschappelijk werker zich permitteert haar werk terzijde te schuiven. Ken toch de grenzen van je kennen/kunnen. Tegenwoordig is de gezinsvoogd regisseur, maar er is geen taakomschrijving voor deze functie. Een regisseur moet een veel omvattender taak hebben dan wat een gezinsvoogd kan of waar hij tijd voor heeft. Deskundigheid moet naar voren gehaald worden, de functionaris aan

de poort is uiterst belangrijk. Een kinderrechter demonstreert naïef dat zij aan de leiband van jeugdzorg loopt: als een rapport niet deugt wil zij het verzoek niet afwijzen maar houdt de kwestie aan tot er een beter rapport is, want anders zou het kind in kwestie kunnen weglopen en in handen vallen van een loverboy. Dat er niets aan de hand is terwijl jeugdzorg zegt dat er wel iets aan de hand is, behoort kennelijk niet tot de mogelijkheden.

Prof. dr Caroline Forder wijst op het belang van het bestuursrecht. O.a. het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vaak veronachtzaamd, art. 3.46 Algemene wet bestuursrecht verplicht tot een deugdelijke motivering, art. 3.4 Awb tot belangenafweging. Het bestuursrecht is een toetsingskader voor de kinderrechter.

Voormalig minister van Jeugd & Gezin André Rouvoet blijkt in de zaal te zitten. Op verzoek van de ministeries van Justitie en VWS gaat hij proberen te komen tot een advies aan het Kabinet in februari 2018 over wat wij kunnen doen als samenleving om de schade voor kinderen door scheiding te beperken. Hij gaat daartoe een Platform inrichten met o.a. de Nederlandse Orde van Advocaten, de Raad voor de rechtspraak, de raad voor de

kinderbescherming, de Kinderombudsman, gemeenten, wetenschappers en maatschappelijke organisaties waaronder ervaringsdeskundigen. In het systeem zitten te veel escalerende elementen. Hij benadrukt ook het belang van jeugdzorg en dus van de kwaliteit die daar geleverd zou moeten worden: waarheidsvinding. Eveneens in februari 2018 zal de Jeugdwet geëvalueerd worden.

Vera Bergkamp (grote kracht achter motie die waarheidsvinding in de wet bracht) zegt in haar slotwoord dat zij heeft gezien dat achter jeugdzorg een groot probleem zit: waarheidsvinding. Een besluit van de rechter kan terecht zijn, maar als de stukken waarmee hij werkt ondeugdelijk zijn, is zijn besluit dat ook. De Kinderombudsman heeft geschreven dat het belang van gedegen feitenonderzoek evident is. Deskundigheidsbevordering voor alle werkers in dit veld is van groot belang, informatiesystemen moeten worden geschoond. Er moet nu een actieplan komen, dit moet worden geborgd en jeugdzorg moet op de politieke agenda blijven.

Het programma van de dag zei: Inventarisatie verbetervoorstellen. Door hand opsteken kon er gestemd worden, maar de voorgelegde vragen waren van het

kaliber 'wie is er voor vrede?' Hoewel iedereen zei dat feitenonderzoek uiterst belangrijk was, werden er toch pogingen gedaan dit onderzoek de marge in te frommelen: beleving, niet juridiseren, niet-pluis-gevoel belangrijk, wat heeft kind nodig. Duidelijk was wel dat slechte rapporten geen hersenspinsels van ouders zijn, dat de werkers in de jeugdzorg vaak niet toegerust zijn voor hun taak, dat deze beide punten moeten verbeteren. Al heette het congres waarheidsvinding, veel ging over andere zaken. Er was zeer veel aandacht voor 'na de maatregel', heel weinig voor 'hoe maatregel voorkomen'. Voor ons was mooi helder wat prof. Tavecchio zei, en de opmerking dat de scheiding weggehaald moest worden bij jeugdzorg: wat is de toegevoegde waarde van een ots bij scheiding?

Alle jeugdzorginstanties zeiden in het verleden (schrijven wij optimistisch) 'wij doen natuurlijk niet aan waarheidsvinding'. Wij doen niet aan waarheidsvinding is nu toch niet goed meer mogelijk. Als u een conceptrapport krijgt met aantoonbare onjuistheden probeert u uiteraard de juiste feiten in het rapport te krijgen. Lukt dat toch niet: wendt u tot de directie van de organisatie die het rapport gemaakt heeft.

Juris-prudentie

(om u en uw advocaat te inspireren)

De meeste donateurs van KOG zijn bezig zich instanties van het lijf te houden. Maar soms moet je wel een beroep doen op bijvoorbeeld de gemeente. Nuttig kan dan de volgende uitspraak zijn van de Centrale Raad van Beroep (bestuursrecht):

"De betrokken jongere heeft psychische problemen en kreeg onder de oude wetgeving zorg in de vorm van begeleiding. Nadat de Jeugdwet was gaan gelden, heeft zij de gemeente verzocht om verlenging van de begeleiding. De gemeente wees die jeugdhulp af. Volgens de gemeente is haar moeder in staat om de begeleiding te geven die nodig is. Dit standpunt berust op een advies

van het Centrum voor Jeugd en Gezin (CJG).

De Jeugdwet schept een jeugdhulpplicht voor gemeenten. Doel is het versterken van de eigen kracht van de jongere en van het zorgend en probleemoplossend vermogen van het gezin en de sociale omgeving. De jeugdhulpplicht geldt alleen als de jeugdige en zijn ouders er zelf niet uitkomen. De Raad heeft geoordeeld dat de gemeente eerst moet vaststellen wat de hulpvraag van de jeugdige of de ouders is. Hierna moeten de opgroei- en opvoedingsproblemen of psychische problematiek in kaart worden gebracht. Vervolgens moet worden vastgesteld welke problemen

en stoornissen er zijn en bepaalt de gemeente welke hulp nodig is. Ten slotte gaat de gemeente na of die hulp bijvoorbeeld door de ouders kan worden geboden. Indien nodig moet de gemeente zich bij de besluitvorming laten adviseren door een specifieke (jeugdhulp)deskundige. **In dit geval maakte het advies van het CJG niet duidelijk welke problemen en stoornissen de jeugdige heeft en welke hulp daarvoor nodig is. Verder berustte het advies niet op de vereiste expertise.** De Raad concludeert daarom dat het advies van het CJG ondeugdelijk is en dat de

→ gevolg is van de brief en niet een daarmee beoogd rechtsgevolg. Dit geldt evenzeer voor mogelijke andere feitelijke gevolgen die de brief, of het handelen van de contactpersoon, mede gelet op het gebrek aan daarin opgenomen voorlichting over haar rechtspositie, voor eiseres heeft gehad. 6.6.

Ook in de geschiedenis van de totstandkoming van de Jeugdwet zijn geen aanknopingspunten te vinden voor de stelling dat de zogenoem-

de drangaanpak een voorziening is die moet worden toegekend op grond van een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Daartoe wijst de rechtbank erop dat in de memorie van toelichting bij de Jeugdwet (33684, nr. 3, blz. 35) onder meer het volgende is overwogen: "Het wetsvoorstel wil nadrukkelijk bevorderen dat de raad voor de kindbescherming al in een eerder stadium kan meedenken op casus-niveau, waarbij de hulp gericht is op het ver-

sterken van de eigen kracht van de jongere en van het probleemoplossend vermogen van gezin en omgeving. Dit kan in sommige gevallen zelfs de noodzaak van een kindbeschermingsmaatregel voorkomen. **Ook wil het wetsvoorstel de ruimte vergroten om een gezinsvoogdijmedewerker, werkzaam bij een gecertificeerde instelling, nog voordat een kindbeschermingsmaatregel is uitgesproken in te zetten, met als doel ouders**

te bewegen – al dan niet met zachte drang – tot vrijwillige medewerking. Dit bevordert de continuïteit van hulpverlening." Hieruit kan worden afgeleid dat de wetgever de door verweerder met de brief uitgevoerde drangaanpak kennelijk in sommige gevallen als een aanvaardbare mogelijkheid heeft gezien, zij het een **mogelijkheid die berust op vrijwillige medewerking.**"

het kan altijd nog gekker

Als u aan uw eigen gezond verstand begint te twifelen, kan het helpen als u leest wat anderen is overkomen. Het kan altijd nog gekker.

Gezinsvoogd vraagt aan zwangere moeder van otkind wanneer zij afspraak heeft bij gynaecoloog omdat zij mee wil. De vrouw zegt dat zij dat niet goed vindt. Na enige tijd: ik wil echt mee. Weer: nee.

Gezinsvoogd wil dossier van verloskundige. Deze weigert maar deelt wel mee dat zij geen probleem ziet. Gezinsvoogd blijft aandringen.

Gezinsvoogd krijgt moeder aan het babbelen en informeert welk medicijn zij gebruikt voor diabetes. Zij googelt dan dat medicijn en verklaart: als je dat inneemt ben je niet in staat voor je kinderen te zorgen, dus ...

Meisje met otk komt thuis met seksueel misbruik verhaal. Vader gaat met haar naar kindpsycholoog. Gezinsvoogd vindt dat hij dat

niet had mogen doen en dat het kind uit huis geplaatst moet worden.

Gezinsvoogd maakt onvolledige en foute verslagen door dat zij niets opschreef; later vertelde ze dat ze dingen snel vergat.

Gezinsvoogd verbiedt school om moeder zonder gezag informatie te geven. Moeder geeft KOG-folder. Gezinsvoogd zegt dat die alleen over otk gaat. Moeder geeft folder aan school in de hoop dat men daar wel kan lezen.

Jongen van 11 is al 3 jaar in pleeggezin. Na conflict kondigt hij aan weg te zullen lopen. Pleegouders nemen contact op met gezinsvoogd. Gesprek tussen jongen, pleegouders, gezinsvoogd. Dus jij wilt hier weg? Dat mag. Ik regel het. De pleegouders hebben geen woord kunnen zeggen. (N.B.: na 1 jaar verblijf mag pleegkind niet zonder toestemming kinderrechtter worden overgeplaatst.)

Twee weken nadat otk is afgelopen sommeert voormalige gezinsvoogd vader op datum nog vier weken later op gesprek te komen met haar en een andere medewerker van GI.

Wijkteam doet melding bij raad voor de kindbescherming. Wil daarna gesprek met moeder want "wij maken ons zorgen over de veiligheid". Ik kom niet, want het ligt nu toch bij de rvdk? Ja maar u moet echt komen.

Wijkteam vertelt vast dat zij betrokken moeten blijven ook nadat er otk zal zijn

uitgesproken en er dus een gezinsvoogd is.

Wijkteam zegt tegen moeder het "niet netjes" te vinden dat zij vorige gesprek zonder toestemming heeft opgenomen (!). KOG wist niet dat het een taak is van een wijkteam ouders goede manieren bij te brengen. (Om misverstand te voorkomen: een gesprek waaraan men zelf deelneemt mag men opnemen. Daar hoeft niemand toestemming voor te geven. De opname is wel voor eigen gebruik, mag dus bijvoorbeeld niet op internet.)

Wijkteam weigert te proberen contact met kindpsycholoog te organiseren. Ja, hij heeft hulp nodig, maar dat doen wij zelf wel.

Wijkteam intimideert ouders en jongen van 17 zo, dat jongen in drangkader uit huis geplaatst wordt tijdens scheiding ouders. Maande-

lijks 653 euro gemeentegeld in de sloot.

Meisje van 14 in woonvoorziening merkt dat er mensen in haar kamer komen doordat spullen verplaatst zijn, ook in haar tas. Zij had geen huishoudelijk reglement gekregen. Bij navraag lijkt dat er niet te zijn: "wij vinden het kinderachtig altijd alles op te schrijven".

Gesprek met VT: maar dat is niet waar, dat is niet gebeurd. VT: ik kan opschrijven wat ik wil, ik ben de rechtbank niet.

Bijzonder curator die advies moet geven over omgang houdt meer van daderprofiel dan van feiten: zelfs geboorteprobleem van moeder zelf komt in rapport.

Medewerker raad voor de kindbescherming wil meisje van 6 beslist spreken zonder vertrouwenspersoon.